

aby přidělem neutrpěly zájmy osob trvale zaměstnaných, jinými slovy vyjádřeno: akci přidělovou jest provést tak, aby nepostihla rušivě hospodaření na hospodářském celku na tolik, že by soukromý zájem na výnosu půdy a na materiálních výsledcích hospodaření nutil osobu hospodařící k restrikci personálu trvale zaměstnaného.

Při tom ovšem zůstává nedotčeným právo státního pozemkového úřadu, byly-li by splněny podmínky § 12 čís. 5 zák. ze dne 12. února 1920 č. 118 sb. z. a n., aby nařídil trvalý dozor neb uvalil na zabraný majetek úřední správu. Toto opatření dosud ve sporném případě se nestalo a při stavu procesní látky ani státi nemohlo.

Podle těchto úvah jest naříkané rozhodnutí v rozporu se zákonem, když prikazuje stěžovateli, prohlašujíc výpovědi dané deputátníkům a jiným zaměstnancům na dvoře St. za neoprávněné, aby výpovědi odvolal, a bylo proto dle § 7 zák. o správ. soudě zrušeno, aniž při tom bylo s procesuálního hlediska nutným reagovati na ostatní vývody stížnosti.

Č. 910.

Pozemková reforma: * Právo státního pozemkového úřadu přidělovati půdu do prozatímního vnuceného pachtu dle § 63 zák. přiděl. byla nařízením z 19. listopadu 1920 č. 623 sb. z. a n. prodloužena přes 31. prosinec 1920 pouze ve prospěch legionářů a sdružení legionářů a jest nezákonné, děje-li se přiděl půdy v Čechách po této době ve prospěch osob jiných.

(Nález ze dne 27. června 1921 č. 8290.)

Věc: Alexandr T. v H. T. proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze o přiděl půdy do vnuceného pachtu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Rozhodnutím ze dne 2. února 1921 č. — přidělil státní pozemkový úřad občanům v B. dle § 63 zák. přiděl. 2 ha půdy z parcel — patřících k zabranému velkostatku Alexandra T. v H. T. Proti tomuto rozhodnutí podal posléz zmíněný stížnost k nejvyššímu správnímu soudu, v níž vytýká nezákonnost naříkaného rozhodnutí spočívající v tom, že zmocnění dané státnímu pozemkovému úřadu k přidělování půdy do prozatímního pachtu dle § 63 zák. přiděl. pominulo dnem 31. prosince 1920, ježto rozšířeno bylo pro rok 1921 nařízením z 25. listopadu 1920 č. 623 sb. z. a n. pouze pro legionáře na Slovensku a Podkarpatské Rusi.

Nejvyšší správní soud uvážil o stížnosti toto:

Námítka stížnosti jest odůvodněna. Dle ustanovení § 63 zák. přiděl., odst. 7 trvala pravomoc pozemkového úřadu přidělovati půdu do prozatímního pachtu osobám v § 1 č. 1 cit. zák. a sdružením osob v § 1 č. 2 cit. zák. jmenovaným až do konce r. 1920 a byla pravomoc tato prodloužena pro celý obvod Československé republiky a ne, jak stížnost tvrdí, jenom pro Slovensko a Podkarpatskou Rus, šem 1 nař. z 19. listopadu 1920 č. 623 sb. z. a n. na rok 1921 jenom potud, pokud jde o přiděl půdy

do prozatímního vnučeného pachtu legionářům nebo sdružením legionářů. V důsledku těchto předpisů byl státní pozemkový úřad oprávněn po 31. prosinci 1920 přidělití půdu do prozatímního pachtu v Čechách pouze osobám anebo sdružením posléz zmíněným.

Přidělil-li však žalovaný úřad naříkaným rozhodnutím dne 2. února 1921, tedy po 31. prosinci 1920 vydaným, 2 ha půdy do prozatímního pachtu »pro občany v B.«, aniž uvedl, o které jednotlivé občany jde, kterážto okolnost také ze spisů jednacích není patrna, odporuje výrok tento shora citovaným normám a bylo jej proto dle § 7 zák. o správ. soudě jako nezákonný zrušiti.

Č. 911.

Ústavní práva politická: * Ukládajíc zdejšímu státnímu občanu poplatek za povolení usaditi se v jejím obvodu. obmezuje obec volné stěhovací právo občana toho a jest její výrok pro nedostatek zákonného podkladu k uložení dávky té nezákonný.

(Nález ze dne 28. června 1921 č. 7635.)

Věc: Zikmund F. v Bratislavě proti městskému správnímu výboru v Bratislavě o poplatek za usídlení.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: K žádosti stěžovatelově o povolení usídliti se v obvodu města Bratislavy rozhodla městská rada tamže dne —, že povolení to mu uděluje na základě § 9 zák. čl. XXII. z roku 1886, složí-li do městské pokladny poplatek 1000 K. Odvolání, namítající nepřiměřenost poplatku toho a domáhající se jeho slevy, zamítl žalovaný úřad naříkaným rozhodnutím z důvodů I. instance.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nejvyšší správní soud takto:

Jak patrné ze správních spisů i z naříkaného rozhodnutí, jde o poplatek za usídlení v obci na základě ohlášení učiněného podle § 9 zák. čl. XXII. z roku 1886.

Podle předpisu toho má však každý státní občan právo usaditi se v kterékoli obci a vychází tudíž zákon zřejmě ze zásady práva volného stěhování občanů uvnitř státního území, uznané výslovně také v § 108 zák. ze dne 29. února 1920 č. 121 sb. z. a n. (ústavní listina Československé republiky). Tomu nasvědčuje i ustanovení další, jímž uloženo jest tomu, kdo se v některé obci chce usaditi, pouze, aby úmysl svůj oznámil, nikoli tedy, aby o povolení k usídlení žádal; obec smí se usídlení tomu opřítí pouze z určitých, zákonem taxativně uvedených důvodů a jinak činnost její v této věci omezena jest pouze na to, že vydá vysvědčení, že úmysl usídliti se v jejím obvodu byl jí oznámen.

Jiného obmezení tohoto volného stěhovacího práva zákon nezná mimo případy zde nerozhodné, pokud by totiž šlo o speciální, pro určitou obec zvláště vyslovené opatření z důvodů bytové nouze. Zejména nezná zákon